



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SANKT JØRGENS

GYMNASIUM



1991



Sankt Georg (Jørgen), fra ikon fra Novgorod-skolen, det sene 16. århundrede.

Om Sankt Jørgen

Der findes flere overleveringer om Sankt Jørgen (eller Georg, i den oprindelige græske version Georgios). I den ene er han ærkebiskop i Alexandria og i modstrid til en anden på posten. Han myrdes, men genopstår og angribes nu af et sort jorduhyre, som har hans modkandidats navn.

I en anden version er han en kappadokisk prins, et symbol på den rene kristne kriger. Han rider på en hvid hest i spidsen for de kristne korstogsrigere, bærende en hvid fane med et rødt kors. På et tidspunkt udfrier han en jomfru, som holdes 'fangen' af en drage i en by i det sydlige Palæstina. Spørgsmålet er blot, om det er et reelt fangenskab. Dragen og kvinden repræsenterer i virkeligheden det samme: Naturens og jordens magter, altså en naturreligion og hedenskab, og det er dette, Sankt Jørgen overvinder med sin rene kristendom, idet han trækker hende fra fangenskab i den hedenske naturbundethed over i den kristne verden.

Sankt Jørgen kæmper en anden symbolsk kamp mod det ukendte onde, nemlig mod spedalskheden. De spedalske blev isoleret på afsidesliggende gårde, som blev kaldt Sankt Jørgensgårde.

ÅRSBERETNING
FOR
SANKT JØRGENS
GYMNASIUM

1990 – 1991





*Foto:
Peter Olsen*

Indholdsfortegnelse

Nekrolog over Sct. Jørgen	5
Her lå vi	7
Skoleårets kalender	11
Udvalg på Sankt Jørgens Gymnasium	13
De sidste biologer i Frederikshavn	15
Sø-Kemiekskursion	18
Studietur til Prag	18
3a's forunderlige møde med buddhismen	25
Badmintonturnering	27
Elever udgået med eksamen sommeren 1990	29
De sidste 3.g'ere på Sankt Jørgens Gymnasium	31
Sankt Jørgens Gymnasium under krigen 1940-45 ...	37
Sankt Jørgens lukning. Hvordan vi oplevede det og hvad gik der forud	45
Skolens personale	55
H. M.-Fonden	58
Årsafslutning	59



Cecile Benson - Christensen

Nekrolog over Sct Jørgen

Jeg mindes Sct Jørgen på Vodroffsvej
og skoletasken på knagen.
Jeg husker hvor dejligt det trøstede mig
Sct Jørgen fældede dragen.
Jeg stolede blindt på Sct Jørgens magt
når mine fødder blev kolde.
For livet er jo – som Ibsen har sagt –
en kamp mod drager og trolde.

Det var på Sct Jørgen på Vodroffsvej
jeg fik mine skolekundskaaber.
Jeg vidste Sct Jørgen kæmpede for mig
og dragen endte som taber.
Der var ikke en dag jeg tvivlede om
at Sct Jørgen stod ved min side.
Han vandt over dragen i Roskilde dom.
Hvor var det dog godt at vide.

Fra dragen spyed der ild og røg
dens hale var grøn og skællet.
Og vi der stod på en udsat fløj
var glade for at den blev fældet.
Det kunne vi aldrig ha' klaret sel'
Sct Jørgen sloges for lykken.
Vi vidste det var et svineheld
at ha' Sct Jørgen i ryggen.

Det var på Sct Jørgen på Vodroffsvej
en gang for så længe siden.
Med vandkæmmet hår og butterfly
erhverved' jeg al min viden.
Hvor mindes jeg tydeligt den og den
en gang i tidernes mor'en.
Doktor Hansen og Kampp og Mouridsen
og håndboldspillet i gården.

Og Ilsøe og Rahbek og Neiendam
og fru Larsen i gummirøjser.
Og Steenberg og Høm-Jensen – husker I ham
og Schiønning og Bockenheuser.
Og Nørvig lever – skønt længe død.
Ham ved jeg præcis hvad jeg skylder.
Min årgang ved hvad Nørvig betød
Min årgangs T.H.A. Müller.

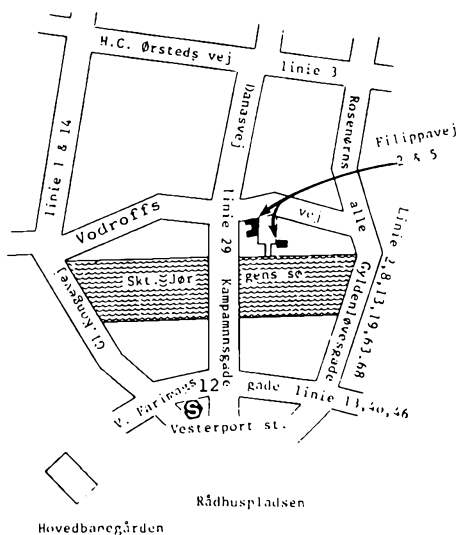
Og nu blir det hele sat over styr
Sct Jørgen blir lagt på bære.
Han fældede dragen – det dumme dyr.
Nu fælder vi andre en tåre.
Vi sørger idag på det gamle sted
– sørgmodigt med al den sørgen.
Det er ulvetid og det endte med
at dragen fælded Sct Jørgen.

Johannes Møllehave



Foto: Peter Olsen

Her lå vi



Skolen blev oprettet i 1889, og hed indtil 1898 J. V. Jessens Latin- og Realskole. Herefter ændrede skolen navn til Industribygningens Latin- og Realskole, hvilket navn den beholdt til 1903, hvor skolen fik navnet Henrik Madsens Skole. I 1919 overtog staten skolen, og navnet blev ændret til Sankt Jørgens Gymnasium. Den 1/1 1986 blev skolen overtaget af Frederiksberg Kommune.

Sådan indleder Landsarkivet sin arkivfortegnelse for Sankt Jørgens Gymnasium. Men gymnasiet var en videreførelse af den Dreng-Forberedelsesskole, som frøken Louise Jessen havde begyndt i 1858. Det er dog først i 1881-82, at man begynder at få trykte årsskrifter. Heri berettes, at

skolen har til huse i Industriforeningsbygningen, porten G, I. sal mod Tivoli. Bestyrerinden meddeler ligeledes, at skolen er beregnet på en seksårig undervisning til fuld forberedelse og optagelse i Metropolitanskolens eller en anden Latin- eller Realskoles første studerende eller første realklasse. Eleverne optages fra $5\frac{1}{2}$ års alderen. Ligeledes meddeles, at forældre, der ønsker sønner i Metropolitanskolen eller en anden af Statskolerne, bedes underrette bestyrerinden herom senest et år i forvejen.

Men med årsskriftet fra 1889-90 berettes om ændringen. Nu er det: Meddelelser om Jessens Forberedelses- Latin- og Realskole (frk. L. Jessens forberedelsesskole for Dreng) ved frk. Louise Jessen og cand. polit. J. V. Jessen. Forberedelsesskolen er nu udvidet, idet man påbegynder I. Latin- og Realklasser; til næste år vil der blive tilføjet en II. klasse til skolen og så fremdeles, således at skolen i løbet af fire år dimitterer til I. ste del af Examen artium (IV. klasses Hovedeksamen) og til Præliminærexamen. Yderligere står der i årsskriftet, at for at iværksætte denne udvidelse, have vi sikret os medvirkning af følgende prøvede lærerkræfter. Og her optræder for første gang stud. mag. Madsen som underviser i Historie. Året efter bliver det til cand. mag. Henrik Madsen, der nu underviser i Tysk/Fransk – Historie, som den eneste i lærerkollegiet med en skoleembedseksamen. I dette årsskrift (1890-91) meddeles det yderligere, at frk. Louise Jessen fratræder efter 33 år ved nytåret 1891.

I årsskriftet 1892-93 reklameres der nu med yderligere kvalificeret undervisning af cand. mag. er i Matematik, Dansk, Latin og Græsk. Henrik Madsen er nu blevet udnævnt til Inspektør.

I årsskriftet fra 93-94 meddeles, at i skolens bestyrelse vil der fra dette års udgang ske den forandring, at Henrik Madsen fremtidig vil lede skolen alene, da J. V. Jessen af forskellige grunde bliver nødt til at opgive denne del af sin virksomhed. Hr. Jessen vil dog stadig undervise ved skolen, og denne vil for øvrigt blive ledet ganske i samme ånd som hidtil og efter samme principper, som en 37-årig tradition har givet hævd. Nu lejer man også 2. sal i Industriudstillingsbygningen (hjørnet af Vesterbrogade og Vestreboulevard – nu H. C. Andersens Boulevard).

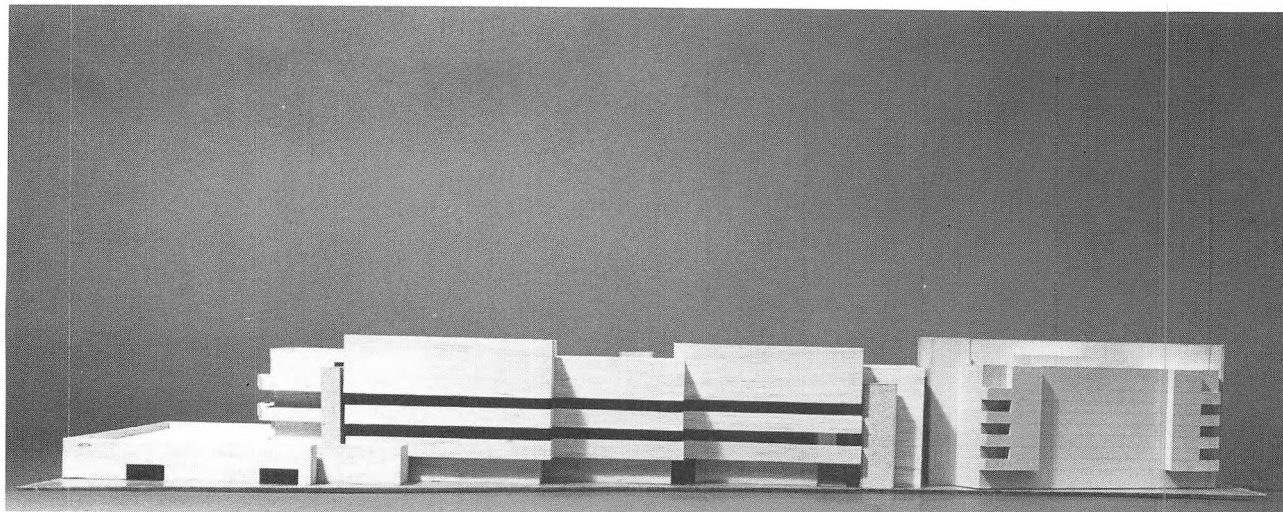
Ved ministeriets skrivelse af 30. marts 1896 får skolen ret til at afholde studentereksamen, foruden fortsat IV. kl. Hovedeksamen og Præliminæreksamen. I sommeren 1896 bliver 4 elever og i 1897 5 elever studenter.

Efterhånden blev pladsen i Industriforeningens bygning for trang. I sommeren 1904 flytter skolen til Filippavej 1. Bygningen har i løbet af sommerferien undergået de fornødne reparationer og forandringer. Fra nu af går skolen under betegnelsen Henrik Madsens Skole. Selvom man finder skolebygningen i alle retninger moderne og tidssvarende med Fysik- og Kemi-laboratorieklasser, bibliotek og gymnastiksal med hele 3 omklædningsværelser, bliver bygningen alligevel for trang, inden der er gået 25 år.

I 1926 flytter man over på den anden side af Filippavej til nr. 2 i en nyopført bygning, der var så stor, at man foruden embedsbolig til rektor og pedel, yderligere havde to private lejemål med indgang fra Vodroffsvej 30.

Når denne flytning kunne komme i stand,

Model af projektet set fra Vodroffsvej



skyldtes det, at staten ved overtagelse af skolen i 1919 var begyndt at erhverve Filippavejs lige numre. Desværre var Sankt Jørgens Gymnasium fortsat en drengeskole, hvorfor der kun blev bygget én gymnastiksal. Først i 1950 bliver der optaget piger i 1.g's nysproglige klasse, hvorefter man lejer gymnastiksal, først på Vodroffsvej og siden i Hermeshallen på Steenwinkelsvej. I forbindelse med de dårlige idrætsfaciliteter, erhvervede staten i 1966 Filippavej 5. I haven skulle der her indrettes sportsplads til pigerne og omklædning i villaens kælder. Resten af villaen blev efterhånden udlejet til privat beboelse og et par enkelte værelser udlejet til elever, der af en eller anden grund ikke kunne bo hjemme. Først i 1975 fik skolen fuld rådighed over Filippavej 5, der i de sidste år blev brugt til kantine og faglokaler i billedkunst og musik.

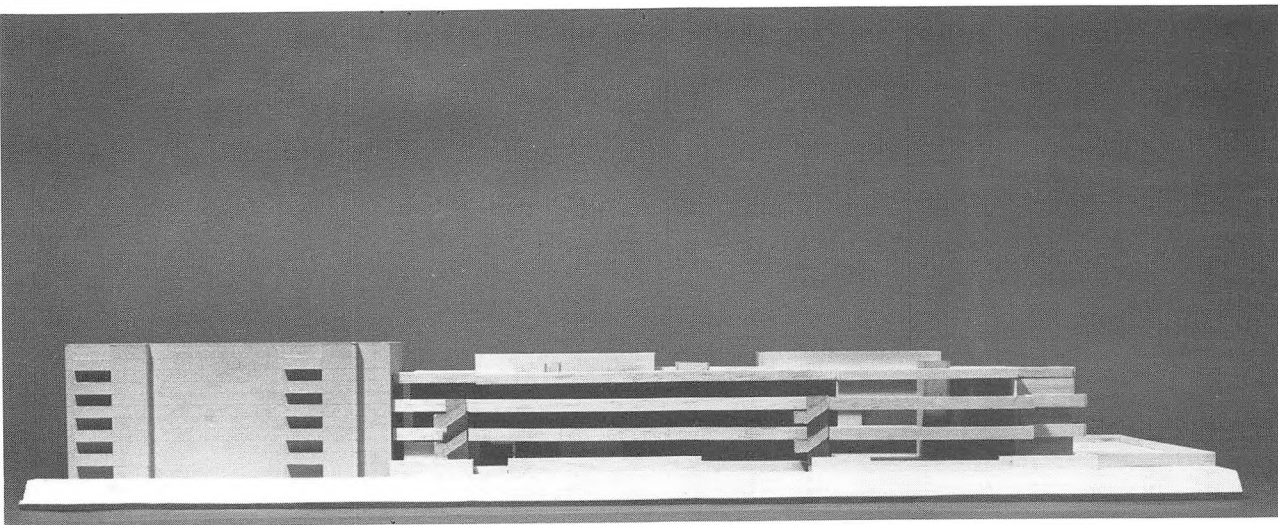
og fra Sankt Jørgens Sø

Og her skulle vi have ligget

Allerede ved skoleårets begyndelse i 1970 gik man igang med planlægning af et nyt Sankt Jørgens Gymnasium. Der skulle ske mageskifte med Frederiksberg Kommune med grundene på Vodroffsvej 2C, 4, 6 og 8. Projektet var beregnet til at skulle påbegyndes i finansåret 1972/73 og være afsluttet i finansåret 1974/75 med ibrugtagning den 1/8-74.

Desværre blev virkeligheden en anden. Staten skulle spare, og Finansudvalget dekreterede 3 spareår fra 1973-76. I den periode var der to gymnasier på anlægsprogrammet – foruden os også et forsøgsgymnasium i Herlev. Vi trak det korte strå – også dengang!

J. Lumbye





Signe Sæes-Petersen

Skoleårets kalender

1990

August:

- 8/8: Første skoledag.
- 14/8: Sankt Jørgens 2.g-elever begynder på Falkonergården.
- 31/8: »Intro-fest«. »Vores« elever fra Falkonergården indbydes.

September:

- 22/9-8/9: 3.BI er på biologi-ekskursion til Frederikshavn med Lars Rasmussen, Klaes Techau og J. Lumbye.
- 3/9: 3.b er i Det Kgl. Teater til Ødipus.
- 6/9: Fællestime. Instruktør ved Det Kgl. Teater Klaus Hoffmeyer fortæller om Ødipus-opsætningen. To klasser fra Falkonergården er indbudt.
- 11/9: 3.x og 3.y er i Det Kgl. Teater til Ødipus.
- 20/9: 3.b er på ekskursion med Vibeke Thomsen.
- 24/9: 3.ft M er på ekskursion med Merete Jørgensen for at se på lyd-dias-produktion.
- 26/9: 3.a og 3.x er på Glyptoteket med Knud Andersen og Merete Jørgensen.
- 27/9: 3.z er i Teatret v. Sorte Hest til Medea.
- 28/9: Badmintonturnering.

Oktober:

- 3/10: Kristeligt Forbund for Studerende holder bogudstilling.
- 5/10: 3.b er på ekskursion med Vibeke Thomsen.
- 8/10: Skolen holder Pædagogisk Dag.

- 10/10: 3.a og 3.z deltager i fællesarrangement på Falkonergården.
- 24/10-27/10: 3.KE og 3.ke M er på kemi-ekskursion til Borup med Klaes Techau og Lars Rasmussen.
- 25/10: Fællestime. Introduktion til Operation Dagsværk. Lysbilleder med foredrag om Eritrea.

November:

- 8/11: Operation Dagsværk.
- 15/11: 3. eø M er på virksomhedsbesøg hos Nilfisk med Anne Jelsøe.
- 23/11: Skolens 101 års fødselsdag. Fællestime. Anemone Teatret opfører Motorsavsmassakren. »Vores« elever på Falkonergården er inviteret. Fest med gæster om aftenen.

December:

- 3/12-10/12: 3. års opgaven.
- 11/12: 3.bk M er på ekskursion med Karen Lundén.
- 12/12: 3.a besøger Center for tibetansk Buddhismisme med Merete Jørgensen.
- 17/12-20/12: 3.g er på studierejse til Prag.
- 21/12: Juleafslutning med gløgg og underholdning.

1991

Januar:

- 10/1: Forældremøde.
- 17/1: Café-aften.
- 23/1: 3.TY er til fællestime på Frederiksberg Gymnasium med Hanne Knudby.

Februar:

- 27/2: Studieorienterende møde på Handelshøjskolen.
- 27/2: Fællestime. Gitte Wedersøe holder lysbilledforedrag om »Gitte Gry« jordomsejling.

Marts:

- 5/3: 3.bk M er på ekskursion med Karen Lundén.
- 5/3: Studieorienterende møde på Falkonergårdens Gymnasium.
- 8/3: »Skolekomedie«-fest med gæster.
- 12/3: 3. FY er på Risø med Lone Hummelshøj.
- 15/3: 3.b og 3.z er på Japan-udstilling på Kunstindustrimuseet med Pia Matson.
- 18/3-22/3: Terminsprøver.

April:

- 5/4: 3.y er på ekskursion til Skandinavisk Yoga-meditationsskole med Pia Matson.

- 17/4: 3.a er på ekskursion til Louisiana med Merete Jørgensen.
- 23/4: 3.id M er på Aug. Krogh's Institut med Klaus Møller.
- 24/4: 3. SA er i Folketinget med Kenneth Jensen.

Maj:

- 4/5: Afslutningsfest med deltagelse af gamle og nuværende elever.
- 8/5: 3.g's sidste skoledag.
- 10/5-21/5: Skriftlig studentereksamen.
- 27/5: Mundtlig studentereksamen begynder.

Juni:

- 19/6: Sidste dag med mundtlig studentereksamen.
- 21/6: Dimission af sidste studenterhold og derefter afskedsreception.

Udvalg på Sankt Jørgens Gymnasium

Elevråd:

Formand: Trine Uldall, 3.b

Næstformand: Henrik Svendsen, 3.z

Kasserer: Martin Poulsen, 3.z

Sekretær: Kenneth Wolstrup, 3.x

Øvrige: Anna Karina Terranella, 3.a

Signe Geisler, 3.a

Uffe Christoffersen, 3.x

Festudvalg:

Formand: Anne Gelineck, 3.b

Kasserer: Bjarne Nissen, 3.y

Øvrige: Nina Lippert, 3.a

Ulla Dybkilde, 3.a

Malene Haarder, 3.a

Stine Knudsen, 3.z

Fællesudvalg:

Alexander Schultz, 3.y

Anna Karina Terranella, 3.a

Uffe Christoffersen, 3.x

Trine Uldall, 3.b

Studietursudvalg:

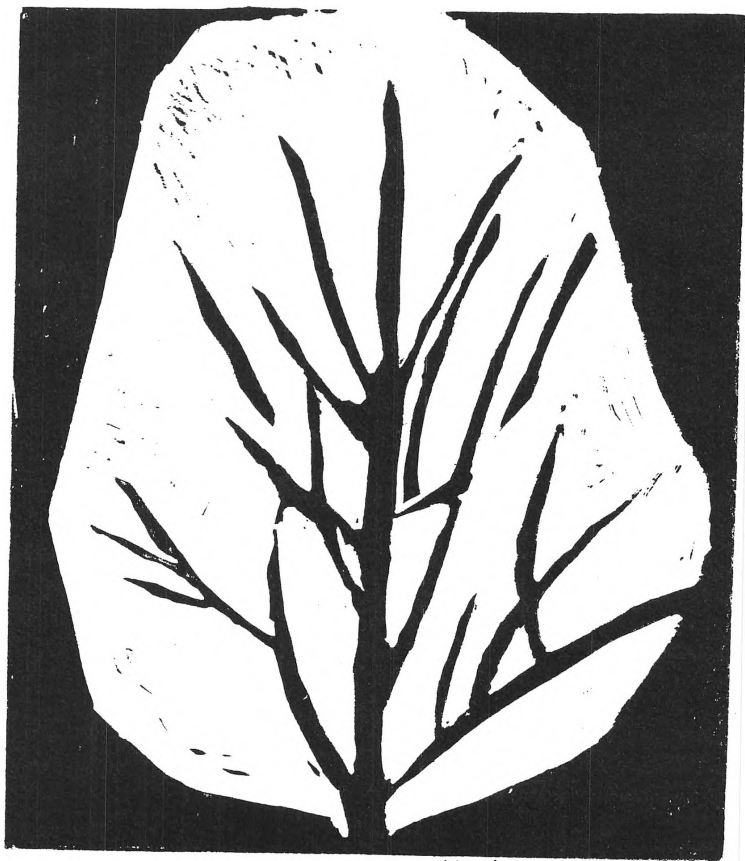
Laura Hauerberg, 3.a

Karina Isager-Sally, 3.b

Anne Gelineck, 3.b

Amalie Enk, 3.x

Anne-Helene Bagenkop, 3.z



Michael GIZMOWIC

De sidste biologer i Frederikshavn



Fulde af forventning drog Sankt Jørgens sidste biologer af sted mod det mørke Jylland en sen aften i september. Vi var alle spændte på at blive indviet i havets mysterier, og vi blev ikke skuffede.

Gruppen bestod af højbiologer, vores lærere (Lars Rasmussen og Klaes Techau) i kemi og biologi med datter og vores kære rektor. Lumbye var med, fordi dette var den sidste tur til Københavns Universitets Feltbiologiske Laboratorium i Frederikshavn med Sankt Jørgens Gymnasium.

Natten i toget var en frygtelig rystetur, men alligevel var humøret højt, da vi med søvn i øjnene satte os til et overdådigt morgenbord i laboratoriets spisesal. En time efter gik vi ombord i Tommys stolte skude »Sømusen«. Selvom vi stadig havde gummiknæ efter nattens rystelser, kastede vi os med dødsforagt ud i Kattegats vilde bølger, for at samle materiale til vores studier. Vi brugte bundtræk og algetræk til at indsamle prøverne ved de forskellige interessante biotoper omkring Hirsholmene ud for Frederikshavn.

Med et svagt grønligt strejf på de røde kinder (ikke alle var lige søstærke) kom vi med den dyrebare last i skvulpende spande tilbage til laboratoriet, og her startede sorteringen af materialet. Vi blev inddelt i hold efter egne ønsker:

- Ålegræssamfundet (beskrivelse af økosystemet).
- Mollusker (levevis og anatomi hos bløddyr (muslinger og snegle)).
- Pighuder (levevis og anatomi hos fx søstjerner og sømus).
- Krebsdyr (levevis og anatomi hos fx rejer og krabber).
- Eksperimenter med blåmuslinger.

Den eksperimenterende gruppe beskæftigede sig med blåmuslingers ilt- og fødeoptagelse, mens de andre hold hovedsageligt ved hjælp af fagbøger og observationer udforskede deres emner. Hovedformålet med studierne var at få et indblik i de undersøiske økosystemer, specielt samspillet mellem de forskellige organismer, især med henblik på fødekæder. Arbejdstiden i laboratoriet følte til tider lang, men et lyspunkt var der altid at finde i den veltilberedte og rigelige mad fra Damsgaard's Cafeteria.

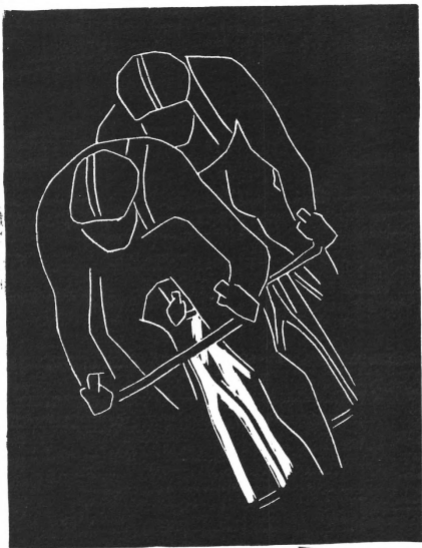
Selvom vores drømme og tanker var koncentreret om muslinger, søstjerner, eremitkrebs, bysustråde og ikke mindst slangestjerner, var der også tid til at boltre sig i Badelandets tropiske bølger. Et herligt sted med boblebad, sauna, bar og vandrutchebane. Derudover blev de sene nattet-



mer brugt til at udfordre intellektet med Trivial Pursuit og til at demonstrere vores rytmiske talenter på »Bar Sinatra«.

Som helhed var vores tur til Frederikshavn en succes. Den var med til at give os en større viden og dermed større forståelse for havets mysterier, som vi ellers ikke ville have fået. Kammeratligt fungerede vi godt sammen, så det blev en tur, der var både sjov og vellykket. Derfor tør vi på alles vegne skrive, at vi ser tilbage på denne tur med glæde. Dette er samtidig en opfordring til andre gymnasier om at udnytte muligheden for at studere marinbiologi i Frederikshavn.

Dirch, Tina og Cathrine 3mBI



Dirch Thøgersen

Sø-Kemiekskursion

En onsdag i oktober vendte højniveau- og mellemniveau-Kemikerne samt lærerne Lars Rasmussen og Klaes Techau næsen mod Borup. De friske cyklede derned (65 km), og de andre benyttede DSB's udmærkede tog. Meningen med turen var at foretage kemiske og biologiske undersøgelser af de omkringliggende søer.

Vi blev udstationeret i kemilærerens mors sommerhus. Med livet på spil udtog vi diverse prøver, og herefter startede vi analyserne. Selvom et sommerhus ikke er det bedste laboratorium, lykkedes det os at få et godt indblik i Borups søers tilstande.

At turen også var en fysisk udfordring, erfarede vi hurtigt, da gyngende sejlture i en *meget* lille gummibåd, lange gå/cykleture i skoven, vandring i kolde moser, og sidst, men ikke mindst at sove i telt i frostvejr, var daglig kost.

Hvad maden angår, var spaghetti den dominerende ret, og vores talenter udi den kulinariske verden blev hermed bevist.

Turen var et fint alternativ til den traditionelle undervisning, selvom arbejdsbyrden ikke svarede til *kun én* rapport, som vores kemilærer anså den for.

Turen bidrog også til at bryde de kolde grænser mellem høj- og mellemniveauerne, især da det lykkedes mellemniveauerne at vinde overlegent i Trivial Pursuit.

Det var med et stik i hjertet og meget kolde fødder, at vi vendte hjem igen. Vi håber, at andre får lejlighed til at opleve Borups uspolerede vildmark og skønne natur, men helst ved sommertid.

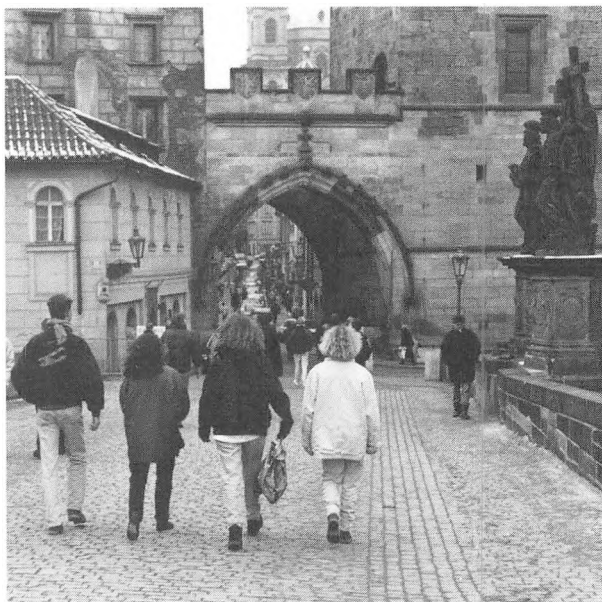
Pernille og Cathrine 3m kem

Studietur til Prag

Prag!

Sent fredag aften mødtes hele SJG på Københavns Hovedbanegård for at sætte sig i et tog, og næsten i et stræk, at køre 16 timer. Turen gik til Prag.

Stemningen var høj og selve togturen, måske især de østtyske tog, var da også lidt af en oplevelse. Vi ankom lørdag eftermiddag, og efter en hektisk indkvartering og en særpræget aftensmad, tog vi klassevis på aften-byvandring. Vi så byen i en smuk aftenbelysning, og her fik vi en klar fornemmelse af, hvad der lå os i vente.



Søndag kørte vi i busser til KZ-lejren Theresienstadt. Indtrykkene var store, og stemningen lettere trykket ved tanken om de ting, der har været foregået, og som man stadig kunne fornemme. Om aftenen tog vi til Laterna Magica, det verdensberømte mimeteater. Det var en helt speciel oplevelse, idet effekterne var utrolig alternative. Det skal dog lige tilføjes, at stykket var en smule for langt.

På mandagens program stod gymnasiebesøg. Vi havde medbragt små gaver, idet vi havde hørt, at det var skik og brug. Hvor kan man tage fejl; førmtalte gaver blev modtaget med *stor* skepsis – eller slet ikke. På trods af disse startvanskeligheder, fik vi da en del at vide om deres skolesystem m.m.

Tirsdag var vi delt op i grupper, alt efter interesse. Nogle til den jødiske bydel, hvor Pia Matson viste os rundt til f.eks. Rådhuset, den ældste synagoge og museet for børnetegninger fra KZ-lejre. På den jødiske kirkegård blev vi dygtigt og bevægende vist rundt af en kvinde, som havde dette tæt inde på livet.

Vi har hørt, at på turen til Borghøjen startede man med 12 deltagere og endte med 3. Turen er blevet beskrevet med 3 ord: Godt, flot og koldt.

Onsdag vendte vi så næsen hjem mod København, og hvis nogle skulle have »glemt« byen Prag, så vil de fleste nok huske sejlturen!

Line og Helena 3A



Theresienstadt

Søndag efter morgenmad tog alle af sted i to busser mod Terezin – under 2. Verdenskrig nazisternes Theresienstadt. Byen blev grundlagt som fæstning 1770 af Josef II og blev senere garnisonsby. Det var de befæstede områder med kasematterne, som vi morgenstille kørte gennem det tjekiske landskab for at besøge – nogle tog en ekstra lur – natten havde måske været for kort. Selv var jeg også stille – men af eftertænkning – thi jeg var sikkert den eneste i selskabet, der personligt i foråret 1945 havde oplevet De Hvide Busser fra svensk Røde Kors med deres last af menneskevrag fra Theresienstadt og andre koncentrationslejre til det frelsende Sverige.

Solen skinnede, da vi var fremme, men luften føltes koldere end de få frostgrader, der var, mens vi gik op mod fæstningsværkerne. Nu skulle vi se et af de steder, der havde været som et helvede på Jorden – måske 200.000 jøder havde været herigennem – de fleste for at blive sendt andre steder hen – bl.a. til udryddelseslejre med gaskamre.

En venlig men alvorlig dame skulle være vores guide. Hun havde som lille pige overlevet et ophold her og var derfor også et øjensvidne. Jeg tror, det meget hurtigt gik op for vore elever, hvor uværdigt lejrens beboere havde levet og arbejdet, og hvor uværdigt de var blevet behandlet. Blot ét eksempel: Som underholdning for sig selv, sin familie og sine gæster kunne lejrkommandanten finde på at udtage en jødisk familie, som så skulle bekæmpe hinanden til kun ét familiemedlem stadig var i live.

Vi så også celler beregnet til enkeltpersoner, men hvor 12 mennesker skulle leve og sove. Da jeg

prøvede at lade et dusin velnærede danske gymnasieelever invadere en sådan celle, skulle de sidste proppes med skub, for at alle kunne være der.

Danske jøder har også boet i Theresienstadt – næsten 500 – og 53 omkom. Resten blev udfriet 15. april 1945 via svensk Røde Kors.

Tilbageturen til Prag var også stiltfærdig – vi havde nu fået mere at tænke på – bl.a. hvorfor der i Theresienstadt også skulle være en forherligelsesmindestue for gymnasiasten Princip, der 28.6.1914 i Sarajevo myrdede ærkehertug Frans Ferdinand og hustru og derved gav anledning til 1. Verdenskrigs udbrud. En mærkelig sammenblanding af inkommensurable elementer, som måske er typisk for tjekkerne – i hvert fald fornam vi noget lignende om aftenen, nemlig *Laterna Magica*, men *det* var en frydefuld og livsbekræftende oplevelse.

Arne Sørensen



Tur i Prags jødiske bydel

En del af os var om tirsdagen på tur i den gamle bydel, der er resterne af Prags jødiske ghetto, som blev ryddet ved århundredskiftet.

Vi startede med at se Starenova Synagogen, som er Europas ældste synagoge (fra 1270), og hvortil sagnet om det menneskeskabte uhyre Golem, og den vise Rabbi Løw knytter sig. Bygningen er forsænket i forhold til det nuværende gadeplan, da byer jo hæver sig med årene, efterhånden som skidt og møg hober sig op. Herfra gik vi over gaden til det gamle jødiske rådhus, der nu er museum for genstande, der har været brugt ved jødiske gudstjenester og familiefester.

På kirkegården blev vi vist rundt af en elskelig gammel dame, der talte flydende engelsk, og som gav os sin egen families gribende historie. Som de

fleste andre familier fra ghettoen var de blevet ført til Theresienstadt under krigen, her døde både hendes mand og hendes forældre, hun var selv den eneste, der overlevede. Efter denne personlige beretning var vi, om muligt, endnu mere berørte over udstillingen af børnetegninger fra Theresienstadt, som blev vist i museet ved kirkegården. Da vi jo selv havde Theresienstadt i frisk erindring, kunne vi genkende mange af børnenes motiver.

Efter nogle timers rundgang i smånusket vejr, trængte vi til at sidde ned, og fik bænket os om et stort bord i den lokale kosher-restaurant, men da det gik op for os, at man ikke kunne bestille mindre end dagens tre-retters menu, skramlede vi ud igen, så høfligt vi kunne.

Pia Matson



Kunsthistorisk byvandring i Prag

LM, VT og EK havde tilrettelagt en byvandring rundt i det kunsthistorisk set utrolig interessante Prag. Vi blev en ren pigegruppe på 14 overmåde interesserede og spørgelystne elever, der i 5 stive klokketimer vandrede Prag tynd. Tak til gruppen for en dejlig oplevelse.

Det vil blive for langt at kommentere og remse alt det op, vi så, så vi vil plukke lidt af dagens buket af de »blomster«, der nok gjorde størst indtryk.

Efter starten ved Nationalmuseet, hvor vi fik det første indtryk af den historicistiske stil, som findes et utal af steder i Prag, vandrede vi ned ad hovedgaden Vaclavske Namesti. Her beundrede vi den smukke måde, hvorpå man har sammenblandet de forskellige stilarter. Vi gik på besøg på Hotel Europa under megen moro, fordi vi for ikke at virke anmassende gik ind 3-4 ad gangen og lod, som om vi var gæster, alt imens vi havde forfærdelig travlt med at beundre den typiske jugendstil. Allerede udefra kunne vi bese de typiske stiltræk med de asymmetriske detaljer og snirklede linier, samt de mange farvede materialer, og indenfor følte vi os straks sat 100 år tilbage i tiden p.g.a. belysningen, udsmykningen og stemningen. Denne stemning forstærkedes, da vi kort efter aflagde Obecní Dum (Prags repræsentationshus) en tilsvarende visit. Den store højde og de marmorbeklædte (kødfarvede) vægge skulle give rummet en fornem og højtidelig atmosfære, hvilket prellede helt af på Vibeke Thomsen, der tørt konstaterede, at det var dog for dekadent. Vi var blevet mere højtideligt stemt af at bese det rent go-

tiske krudttårn, hvis stramme, enkle, himmelstræbende linier da også maner mere til alvor end den muntre, oppulente jugendstil.

På gågaden Celetná gjorde vi så mange afstikere ind i de smukke gamle gårde, at vi var lige ved at blive væk fra hinanden.

På torvet Staroměstské Náměstí var det mere julemarkedet og det pulserende liv, der gjorde indtryk end rådhuset og Teynkirken, som desværre var lukket p.g.a. restaurering. Her sluttede den arkitektoniske del af dagen, hvor vi havde set eksempler på alt lige fra himmelstræbende, gudfrygtig arkitektur til borgerskabets sanselige jugendstil.

Til sidst gjorde vi en afstikker til den jødiske bydel. Besøget i Europas ældste synagoge gjorde stort indtryk og blev endnu mere interessant, fordi Amalie kunne fortælle lidt mere detaljeret om, hvad vi så.

Man fyldes med en blanding af gru og ærefrygt ved at gå rundt på den gamle jødiske kirkegård, hvor gravene ligger i 12 lag og stenene står ganske tæt. Dette skyldes, at man ifølge den jødiske tro aldrig må sløjfe en grav.

Vi sluttede med et besøg på museet med børnetegninger fra Theresienstadt. Her så vi den menneskelige evne til gennem kontraster at forsøge at overleve en grusom verden: Tegningerne var for en stor dels vedkommende fyldt med sol, blomster og familieidyl.

*Lis Marianne, Vibeke Thomsen
og Elisabeth Kr.*

Et alternativt indtryk af Prag

GRÅ! Bogstavelig talt. Nogen bygninger var lige-frem sorte! I det mindste meget mørkegrå, f.eks. National Museet. Det er sørgeligt at se, hvordan smukke bygningsværker – som dem i Prag – forfalder uden at hverken tjekkerne eller slovakkerne gør noget.

Det lader til, at man har en mani med at stille op/stå i kø. At stå sammenklemt i så dårligt udluftede forretninger i så lang tid, som det tager at



købe noget papir, er ren og skær tortur. Som regel køber tjekkoslovakkerne slet ikke noget. Det irriterede mig virkelig (jeg er måske en anelse utålmodig). Det øgede nu heller ikke min tolerance, at der kun var to ud af tre ekspeditricer, der tog »aktivt« del i forretningsførelsen. Det slog mig flere gange, at de ikke virkede interesserede i deres arbejde. »Hvorfor« ved jeg ikke. Mystisk.

Tilbage til »manien«. Tjekkoslovakkerne må være lige så tålmodige som skildpadder, snegle, skodakørere, eller opfatter de bare at stå i kø som en fritidsbeskæftigelse?

En sjovere side af Prag var naturligvis værdien af »koronaen« i forhold til de danske kroner. Sørgeligt var det imidlertid, at vi troede, vi kunne bestikke alle og enhver, men det eneste der var at bruge penge på, var taxa'er, og hvem ville risikere sit liv mere end højst nødvendigt.

Nogen andre potentielt dødbringende elementer var måltiderne. Man må spørge sig selv, om de virkelig spiser den slags mad selv? Hvis de gør, hvordan kan de så røre sig? For nogen af dem er særdeles aktive. På »diskoteket« var der for nogen af pigerne en del besvær med en meget vedholdende, påtrængende indfødt (fra Prag altså).

Heldigvis fandt vi et sted, hvor vi kunne få en rimeligt normal portion spaghetti – og pandekager til dessert. Og jeg vil lige tilføje, at man på selvsamme sted kunne få »a damn fine cup of coffee« (FBI special agent Dale Cooper).

Summa summarum: En hyggelig og sjov tur med interessante observationer af et andet folkefærd.

Didde Rudbeck, 3 A



Ahalié Ent.

3A's forunderlige møde med buddhismen

Efter at have beskæftiget os med buddhisme i et par måneder besøgte vi som et led i undervisningen Center for Tibetansk Buddhisme i Hellerup.

På det tidspunkt var en buddhist for os noget i retning af en skaldet mand, der gik rundt i gule



OM MANI PADME HUM
DET STORE MANTRAS VEJ

lagner, spiste ris og mediterede hele dagen. Derfor var det med blandede følelser, at vi trådte ind i den fremmede og uforståelige verden, vi troede gemte sig bag Hellerupvillaens pæne facade.

Alle vores forventninger om guldbuddhaer og kinesere i sengetøj, røgelsesdunste og citarmusik

faldt fuldstændigt til jorden, da vi blev modtaget af en søvndrukken, men ellers fuldstændig normalt udseende dansker i islandsk sweater og sutsko, der noget forvirret bød os velkommen. Mens vi ventede på vores foredragsholder listede vi rundt i huset, forundrede og betagede af villaens fantastiske udsmykning. Men bortset fra det mindede centeret nu mest af alt om et gammelt 68'er-kollektiv.

Da vi havde set huset, satte vi os til rette i meditationsrummets lyserøde puder, og vi havde ikke siddet der længe, før døren til rummet gik op og en normalt udseende ung mand kom ind. Ganske upåvirket af vores tilstedeværelse smed han sig ned på gulvet og bukkede foran alteret. Der blev total tavshed, kun hørtes lyden af 20 kæber, der hamrede mod gulvet i forundring over dette mærkværdige syn. Forundringen blev ikke mindre, da han vendte sig om og sagde: »Hej, jeg hedder Christian, jeg er taxachauffør, og jeg skal fortælle jer noget om buddhismen«.

Med en god portion humor og stor forståelse for vores uvidenhed lykkedes det ham at få os til at se, at man sagtens kan leve et normalt liv som buddhist i Danmark. Gennem hans beskrivelse af »buddhisme i praksis« blev teorien meget lettere at forstå.

Besøget på *Center for Tibetansk Buddhisme* var, trods kulden en god og lærerig oplevelse for os allesammen.

2 × Signe 3A



KLASSE 3y

EGET TRYK

JESPER KNUDDEN

Badmintonturnering

Fredag den 28/9 afholdt Sankt Jørgens Gymnasium sin årlige badmintonturnering i Pile Allé Hallen. Det storslåede arrangement med deltagelse af både elever og lærere forløb fint, og der var lige fra morgenstunden stor aktivitet både på banerne og på tilskuerpladserne. Alle elever havde trænet flittigt i Hermeshallen, både i idrætstimerne og i den frivillige idræt, i de foregående uger.

Følgende spillere blev de dygtige vindere af de udsatte præmier:

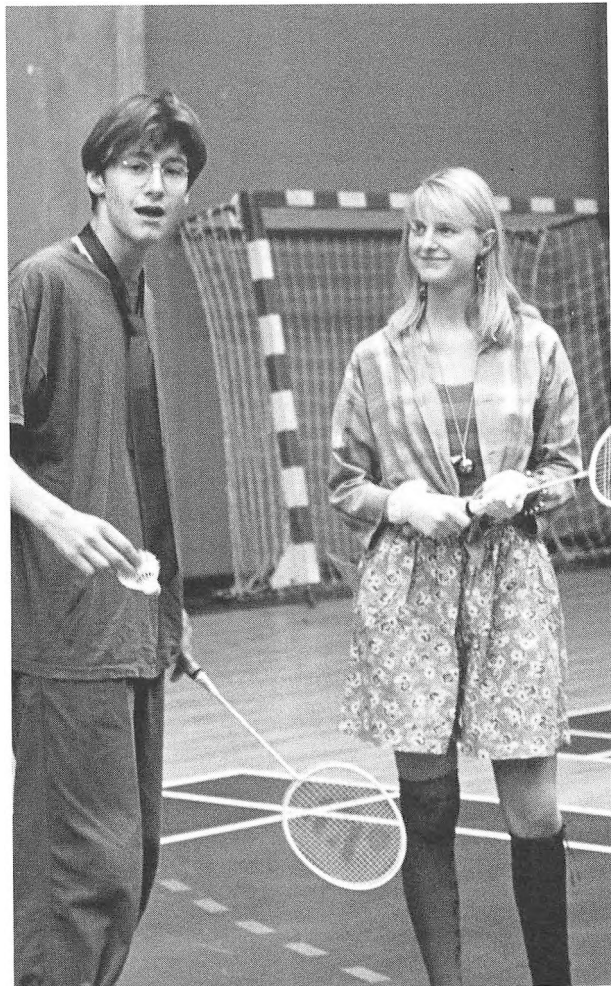
Mixed-double: Tina Lindhart og Nikolaj Lundsteen 3x.

Dame-single: Rikke Lolck 3b.

Herre-single: Kenneth Wolstrup 3x.

En god dag vi vil savne.

Klaes Techau





KHA
23/3 88

Elever udgået med eksamen sommeren 1990

3a

Trine Louise Borake
Kaare Christophersen
Maria Louise Fjelstrup
Trine Stein Frederiksen
Peter-Albert Haizelden
Britt Hansen
Trine Louise Lykke Hansen
Kirsten Marie Heggelund Hegner
Mette Hemmel
Mia Malene Skou Jørgensen
Pernille Kruse
Ann Lübbers
Karen Højgaard Madsen
Ulla Emmerich Nielsen
Mette Rasmussen
Tina Rønne
Lisbeth Job Simonsen
Nicolai Peter Werner Thomsen

3b

Mia Gummesen Blom
Thomas Haaning Christiansen
Charlotte Gummer
Michael Lars Herluf Jensen
Astrid Lequime
Trine Christina Lillethorup
Kristina Sophie Thorbjørn Lyng
Anders Jul Madsen
Hanne Miriam Sjøstrøm Munk
Camilla Christina Nielsen

Mai Nomura

Heidi Lis Rasmussen
Dorthe Gjedsted Robdrup
Betina Sirin
Karina Elisabeth Strube
Nina Svaneberg
Pernille Møller Taasinge
Malene Wind

3x

Ninkie Bendtsen
Pernille Marie Bolvig
Birgitte Duch
Sine Cathrine Gadebirk
Karsten Gotved
Jacob Bakholt Henriksen
Dorthe Bach Kristensen
Birgit Stielau Larsen
Claes Larsen
Kim Agerholm Nielsen
Line Lykke-Meyer Nielsen
Morten Rongsted
Monika Michaela Sroka
Anna Katrine Stamatakis
Carsten Bjerrehus Sørensen
Charlotte Tersbøl
Joakim Crone Valentiner
Tania Kate Vinther-Knudsen
Michael Nicolaus Wodickh
Tom Staack Woldger



3y

Klavs Bell Andersen
 Lea Andersen
 Franz Erik Ahlroth Dupont
 Mikkel Flatau
 Katrine Halkjær
 Charlotte Bagger Hansen
 Ulrik Jagd
 Camilla Sieck Jakobsen
 Annette Jensen
 Christoffer Max Jensen
 Puk Bang Jensen
 Oluf Zeilund Jessen
 Karen Liberoth
 Henrik Løvgret
 Mette Balslev Nielsen
 Maria Sahl Poulsen
 Heidi Morsø Schroder
 Mette Harpøth Sivertsen
 Marin Jo Anne Snebjerg
 Claus Reedt Sparrevohn
 Anne-Mette Sørensen
 Lars Henrik Weiss
 Troels Evold Widding

3z

Dorthe S. Andersen
 Lars Rønsholt Andersen
 Line M. Andersen
 Martin Andersen
 Gitte Bredahl Berg
 Christian Torsten Bonde
 Annette Sandell Casper
 Marie Louise B. Christiansen
 Nynne Sole Dalå
 Anne Sofie Garde
 Lars Liliegren Hilliger
 Caspar Jagd
 Carsten Jeppesen
 Tina Holst Larsen
 Torben Borregaard Larsen
 Morten Albert Michelsen
 Elisabeth Anne Wreford Olsen
 Jonas Werge Olsen
 Johan Trappaud Rønne
 Christina Levanius Schouw

De sidste 3.g'ere på Sankt Jørgens Gymnasium

3a 90/91

Laura Amalie Hauerberg Andersen, Lotte Marie Bech, Cecilie Becker-Christensen, Iben Charlotte Brix, Elida Elisabeth Dahl, Ulla Dybkilde, Trine Gry Fyhr, Signe Maria Geisler, Malene Geismar Haarder, Peter Dirch Walentin Hansen, Line Henriksen, Cecilia Hjorth, Katrine Jensen, Nina Lippert, Helena Elise Sundberg Pedersen, Diddle Marie Rudbeck, Jelena Zivkovic Schou, Signe Søres-Petersen, Anna Karina Terranella.



3b 90/91

Sibbe Aggergaard, Anne Gelineck, Karina Isager-Sally, Rikke Camilla Prom Jennow, Pernille Neugebauer Jensen, Rikke S. M. Lolck, Susanne Bjerre Melahn, Lena Rasmussen, Pernille Sørensen, Jeanette Truelsen, Trine Sophie-L. Uldall-Espersen.



3x 90/91

Uffe Christophersen, Sisco Daastrup-Hansen, Cathrine Dolleris, Amalie Enk, Berit Lage Jensen, Tina Lindhart Jensen, Gert Kofod, Thomas Peter Kroghmann, Nikolaj Christoffer Lundsteen, Phillip Patrick Nagschmied, Kim Nikolai Nimann Nielsen, Thomas Herborg Olesen, Morten Rosted, Teis Esben Søndergaard, Dirch Christian Thøgersen, Michael Uzunovic, Kenneth Jørgen Wolstrup.



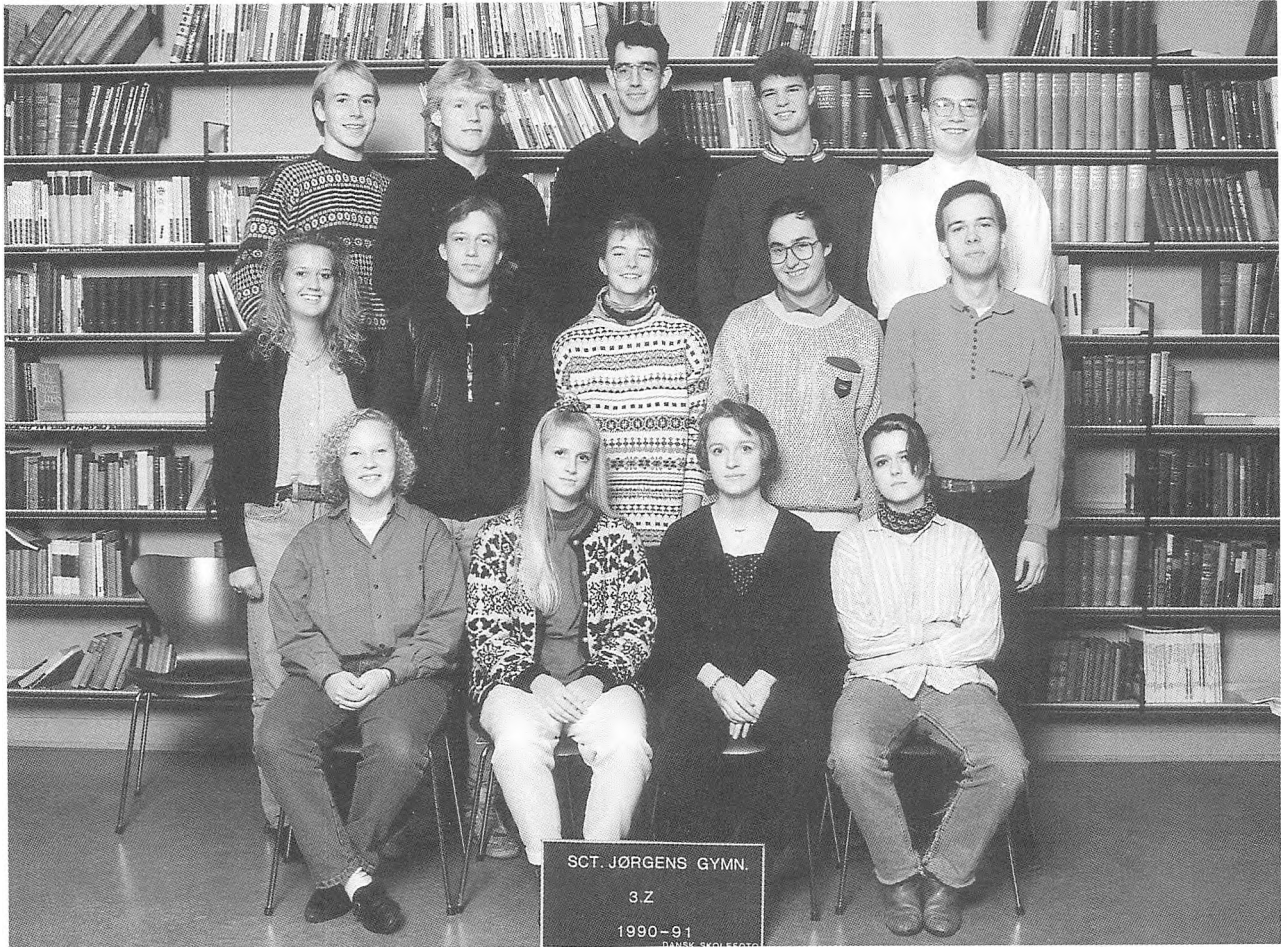
3y 90/91

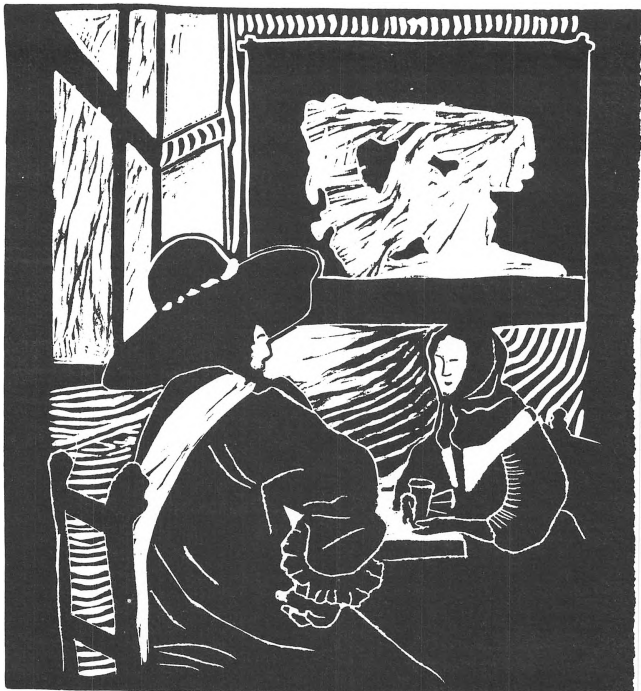
Nicolas Bergholdt, Andreas Birch, Morten Glarborg Dyndgaard, Charlotte Naja Fuglsang, Kit Boutrup Hansen, Mikala Heinsen, Svante Helms, Kristoffer Pavia Hvidsteen, Rasmus Høiby, Jesper Albert Ruvald Knudsen, Tine Misha Møller, Bjarne List Nissen, Ulrik Kähler Olesen, Michelle Olsen, Robert Jan Pajor, Pernille Agnete Pedersen, Alexander Schultz, Rikke Terslev.



3z 90/91

Anne Katrine Geisel Christiansen, Martin Drews, Thomas Felland, Jair Haas, Mette Jørgensen, Stine Louise Bøgedal Knudsen, Nina Lønholt Madsen, Sune Netterstrøm, Anne-Helene Bagenkop Nielsen, Martin Poulsen, Kim Resen, Marie-Louise Simonsen, Tim Friis Sprogø, Henrik Svendsen.





Robert Pajar 2.4

Sankt Jørgens Gymnasium under krigen 1940-45

Under en samtale med rektor Lumbye i forbindelse med det triste, at skoleårets normalt festligste begivenhed: Studenterdimissionen samtidig betyder skolens lukning, hørte jeg, at der var 3.g'ere, der følte sig skuffede, fordi de ikke havde kammerater fra 2. og 1.g blandt sig. Jeg undrede mig lidt, men kom hurtigt til medforståelse. Der ved mistede de jo fornemmelsen af at være med i en sammenhæng, der havde en historie – så kort den end var – men også en fortsættelse, som siden kunne hjælpe dem til at fastholde oplevelser og minder fra skole- og kammeratlivet i deres egen gymnasietid.

Om noget tilsvarende gælder for lærerpersonalet, ved jeg ikke. Jeg mødte kun få. Det havde sin forklaring. Lærerne var nu ansat ved andre skoler, skulle føre deres sidste klasser her op og ville snart være spredt for alle vinde. De unge ville på deres nye arbejdsplads finde det, der skulle give deres lærerliv indhold. De ældre i kollegiet har noget at tage med sig: Kontakter til kolleger uafhængigt af elever, men også erindringer om oplevelser med klasser og elever. Ingen i kollegiet har dog været på skolen under krigen.

Her får jeg en chance. Jeg kom ind på Sankt Jørgens Gymnasium i 1927, kun ½ år efter at den nuværende bygning var taget i brug, og hvor jeg som lærer fik nogle af dem, som havde været med helt fra dens tid som Henrik Madsens Skole. Efter studentereksamen 1930 gik der kun godt to år, før jeg med den praktiske uddannelse i idræt vendte tilbage til skolen som vikar, bl.a. i en 3.g, hvor jeg blev modtaget med bemærkningen: »Vi

har fået en ny dreng i klassen«. Med bifagseksamen i hus fik jeg i 1933 faste timer og i 1936 efter hovedfagseksamen 1936 fuldt skema, kunne således i 1940 føre mit første hold op til studentereksamen. Der kunne berettes mere fra disse mine første lærerår, f.eks. om hvordan det var at blive kollega med sine tidligere lærere. Men det er jo hændelser på Sankt Jørgens Gymnasium i krigens år, der er mit emne, og selv om der er gået mere end 45 år siden befrielsen, kan det vel være berettiget at drage nogle af dem frem i denne stund.

Når jeg fik betroet opgaven, hænger det sammen med, at jeg faktisk aldrig er afgået fra skolen. Det har aldrig været meddelt officielt her eller stået i skolens årsskrift, skønt jeg forlod den i 1950. Det blev opklaret ved en henvendelse til rektor Lumbye i januar 1990 og førte så til, at jeg igen blev inddraget i Sankt Jørgens Gymnasiums verden ved her mod slut at yde mit bidrag. Tak for det.

Trods varsler kom 9. april 1940 bag på det danske folk og lammede det for en tid. Også på Sankt Jørgen kom det frivillige arbejde på lavt blus, men undervisningen gik trods hindringer videre, for idrættens vedkommende efterhånden i uopvarmet sal, med koldt vand i bruserne og omklædningsrum m.m. dækket af sandsække. Regering og myndigheder havde givet op over for besættelsesmagten, men hen i april 41 skete der noget, der pegede på, at dele af befolkningen ville ud af lamelsen, om det så bare var ved alsang og algang, og at der så småt viste sig tegn på modstandsvilje.

En tysk arrangeret udstilling i »Forum« under titlen »Liv og Lærdom« satte noget i gang på Sankt Jørgens Gymnasium. Udstillingen tiltrak ikke det store publikum, hvorfor arrangørerne lod sende fribilletter til skolerne. Mange steder kom det ikke til nogen uddeling, men på Sankt Jørgen meddelte rektor ved morgensang, at interesserede kunne hente billetter hos inspektør. Der lød en dæmpet mishagsmumlen, som rektor frabad sig med henvisning til, at undervisningsministeren var protektor for udstillingen. Billetterne blev revet bort – der var tale om moderne teknik på udstillingen – og inspektør kom ud i skolegården for at bede mig som gårdvagt meddele eleverne det. Det nægtede jeg, men tilbød at skaffe ham ro til meddelelsen. Den blev modtaget med ironisk bifald, hvorfor inspektør replicerede, at der dog var 50, der havde modtaget billetter. Nu lød der stærke »fy-råb«, og jeg blandede mig »letsindigt« i duellen ved at sige: »Så ved de 50 nok også, hvad de skal gøre ved dem,« ledsaget af en tydelig gestus. Der var tilløb til uro på pladsen de to følgende frikvarterer, men det lykkedes at hindre opræk til slagsmål. I fjerde frikvarter havde jeg tilsyn ved skriftlig prøve og blev sent afløst. På grund af uro i gården havde nogle ældre elever tilkaldt rektor, der manede til »gentlemanlike« adfærd over for anderledes tænkende kammerater med henvisning til Kong Christians ord om korrekt og værdig optræden.

Dagen efter havde jeg en samtale med rektor, hvorunder jeg vedgik min handling, og han påtalte den »passende«, idet den kunne skade skolen og i særdeleshed mig selv. Det sidste kom til at passe. Der opstod uro blandt nogle forældre, og 30/4 ringede en kontorchef Peschardt til rektor for at oplyse, at han ikke vidste, »om det ikke var

hans pligt som embedsmand at meddele sit ministerium (udenrigs-) det forefaldne«. I den anledning havde jeg på ny samtale med rektor. Herunder lød for første gang ordet »insubordination«. Samme eftermiddag fik jeg at vide, at jeg på undervisningsministerens ordre var fritaget for undervisning. Kort tid forinden var en kendt historiker, dr. Vilhelm la Cour blevet fjernet fra sin undervisning i gymnasieskolen. Jeg blev nr. 2, men var på det tidspunkt kun en timelærer, der kunne fjernes i stilhed, men så også under et møde på Hindsgavl i juli af undervisningsinspektøren få at vide, at jeg kunne vende tilbage til skolen efter sommerferien – helst ligeså stille!

Det gjorde jeg så – og alt faldt i en rolig gænge. Dog var situationen ude blandt folk ved at blive en anden, navnlig efter 29. august 1943, da regeringen trådte tilbage, og besættelsesmagten måtte forhandle med ministeriernes chefer. Undergrundsbevægelsen blev stærkere, modtog flere våben fra England og kunne med større resultater genere tyskerne. Men på Sankt Jørgens Gymnasium skulle vi helt frem til 12. februar 1944, før der igen skete noget. En gruppe 3.g'ere opholdt sig som sædvanligt i frikvartererne oppe på Svine ryggen, da et ungt par kom til syne – han i dansk militærkappe, men forsynet med SS-mærke og Hagekorsemblemet. De ville forbi. Ifølge rektors journal havde eleverne ikke bemærket parrets komme, optaget som de var af den indbyrdes samtale, da soldaten gik ind i klyngen og med skulderen skubbede en elev hårdt til side. Eleverne åbnede for passage, men der faldt også lydelige mishagsytringer på grund af den hårdhændede fremgangsmåde. Soldaten standsede, og nogle elever gentog deres indignerede udbrud. I det samme ringede klokken, eleverne forlod straks



Svineryggen og begav sig ned i skolegården, men i det samme trak soldaten sit håndvåben og forfulgte en gymnasiast ind på pladsen. Her slog en 2.g'er bajonetten ud af hånden på ham og kastede den over på genbogrunden. Soldaten slog vildt om sig, men blev overmandet neden for trappen, hvor jeg stod. Pludselig stod der en anden ung mand, civilklædt, men med hævet revolver foran mig. Han krævede våbnet tilbage samt de elever,

der havde nedlagt soldaten, udleveret. Der var gået bud til rektors kontor, hvorfra det dansk-tyske politi blev tilkaldt. Under en afhøring på kontoret aflagde to elever rapport, og det viste sig, at den civilklædte nr. to havde legitimation som tysk politimand. Begge blev ført bort af den tilkaldte patrulje, og om eftermiddagen blev rektor og jeg kaldt ned i ministeriet, hvor departementschef Graae i overværelse af de ledende em-

bedsmænd modtog rektors beretning og udtalte sin tak for den konduite og handlekraft, der var udvist fra skolens og rektors side med et par anerkendende ord også til mig. Ifølge rektors journal får han de følgende dage henvendelser, der dels antyder, at lærerkollegiet tilhører en organisation, der er uhyre farlig for den tyske værnemagt, dels varsler, at der vil springe en bombe, der vil bringe lærerpersonalet i en udsat position. Rektor mener nok at kunne gennemskue henvendelsernes karakter, men tager dem meget seriøst.

Men snart indtræffer der noget virkelig alvorligt på skolen: Tidligt om morgenen 23. maj banker Gestapo på døren i rektorboligen, der ligger i skolens øverste etage, for at få fat i rektors søn, der hedder Peter som sin far. Han boede endnu hjemme, men var straks efter studentereksamen i 1941 gået ind i modstandsbevægelsen. Nu var Gestapo der for at hente ham. Det lykkedes Peter over loftet at komme ned ad en bagtrappe og over plankeværket ind i naboejendommen, hvor bagerens kone gemte ham i sengen, til hun havde fået fremskaffet en kedeldragt og et par gummistøvler til ham, som han på en lånt cykel kørte bort i »på vej til arbejde« lige forbi en tysk vagtpost. I mellemtiden havde tyskerne clundret så voldsomt på entrédøren, at fru rektor havde måttet lukke op for de indstormende Gestapofolk, der dels gennemsøgte hele lejligheden, dels beordrede den øvrige familie forsamlet i gangen til forhør. Da Gestapo hverken ville godtage rektorfamiliens bortforklaringer, eftersom sengen endnu var lun, eller dens rolige holdning, tog man rektor Ilsøe og i øvrigt også Peters 16-årige søster Karen – på grund af hendes ironiske og »freche« smil – med til Dagmarhus og derfra til Vestre Fængsel. Rektors kone tabte ikke modet, men henvendte sig flere gange

med held på Dagmarhus, og mødte bl.a. en yngre herre, hun 15 år tidligere havde truffet som dansk i Californien. Stor overraskelse på begge sider – men det førte til, at hun fik løfte om, at hendes mand ville være tilbage i løbet af få dage, og samtidig oplyst, at Peter var eftersøgt som sabotør. Imidlertid sad rektor Ilsøe i sin celle på V.F. uden ryge- og læsetilladelse, men oplevede her det gode kammeratskab blandt fangerne, der sad der af helt andre grunde, bl.a. en, han senere efter kapitulationen skulle gense som lejrleder for tyske flygtninge på Sankt Jørgens Gymnasium. Peter måtte senere tage til Sverige, kom ind i Den Danske Brigade, blev i foråret 45 udtaget til faldskærmsmand og fløjet til England. 9. maj 45 trådte han som premierløjtnant ind ad døren på Sankt Jørgens Gymnasium.

Denne spændende episode er af gode grunde ikke meddelt i rektors journal, men tidligt i det nye skoleår indtræffer der en begivenhed på skolen, der fortæller om de ændrede forhold. Tidligt på dagen 7/9 melder to civilklædte mænd sig hos rektor. De ønsker at tale med en elev i 3.g, af hvem de har et foto. I det samme kommer han op ad trappen og vedkender sig sit navn. Man vil anholde ham anklaget for illegalt bladarbejde. Rektor protesterer imod anholdelse på skolen, men forgæves. Han vil så ringe til hans moder. Hun, der var enke, sad allerede nede i Gestapos bil, opløst i gråd. Der havde været husundersøgelse i hjemmet, men ud over et par illegale blade var intet fundet. Hun var overbevist om, at sønnen straks ville have meldt sig for at få moderen fri. Men der var vel ikke andet at gøre end at lade Gestapo tage ham med, mente hun, og det skete så.

Lærerkollegiet rettede en henvendelse til dr. Best, den tyske befuldmægtigede, for at fremskynde hans løsladelse. Det kan måske i dag undre, at brevet var underskrevet med »den Ausdruck unserer ausgezeichnetsten Hochachtung«, men det var vel for den unge mands skyld. Samme dag kunne rektor ifølge journalen meddele, at 184 elever i august havde været på høstarbejde i skiftende hold.

Hvad der er fortalt i det foregående afsnit, har jeg ikke selv oplevet, fordi jeg på det tidspunkt sad i enecelle i Vestre Fængsel, siden kom jeg til Frøslevlejren og først efter løsladelse i nytåret 44/45 kunne jeg melde mig tilbage til skolen igen. I rektors journal omtales i forbindelse med en kollegas overtagelse af min gårdinspektion min sag overraskende udførligt. Kort fortalt var historien, at en FDF-kreds, som jeg var leder af, fejrede sin 5 års fødselsdag med en udflugt til Kronborg. Ude i ravelinerne med udsigt til det frie Sverige holdt jeg en tale, der med udgang i det historiske over vort lands øjeblikkelige situation pegede mod en lysere fremtid. Den må være faldet en gruppe tyskorienterede i nærheden for brystet, for igen stod en yngre mand foran mig med hævet revolver i sin rystende hånd. Det havde været let at slå den ud af hånden på ham, men med 50-60 drenge og unge ledere omkring mig måtte jeg overgive mig og lade mig føre til den tyske vagtkommando. Jeg blev sat i arrest og næste morgen i bil kørt ind til København og uden forhør sat ind i Vestre Fængsel.

Nu ved hjemkomsten bad jeg rektor om orlov januar ud, rektor mente, en uge var tilstrækkelig, men ville spørge i ministeriet. Departementschef Graae bevilgede straks den ønskede orlov, men bad mig komme ned i ministeriet. Hvad mon jeg

skulle denne gang? Jo, fortælle en ængstelig far, der havde en søn i Frøslev, om lejren, og at det kunne lade sig gøre at overleve der.

Det kan synes underligt, at rektor Ilsøe i sin journal gør så meget ud af min sag, der jo kun indirekte berører skolen, endda omtaler momenter, som jeg ikke har nogen erindring om, men endnu mærkeligere, at han slet intet meddeler om bombardementet af Shell-huset den 21. marts 1945, der dog også greb ind i skolens liv. I slutningen af spisefrikvarteret lød der luftalarm og støj fra fly. En serie engelske bombemaskiner kom ind langs Sankt Jørgens sø fra Vesterbrosiden og kastede deres bomber mod Shell-husets facade, i håb om at de øverste etager, hvor adskillige danske modstandsfolk sad fangne hos Gestapo, ikke blev ramt. Aldrig tidligere er pladsen blevet tømt så hurtigt for elever som den dag. De stormede





mod trappen og ned i beskyttelsesrummene. Som brandvagt kunne jeg gå op i skolen og fra vinduerne følge virkningerne af bombernes fald og samtidig registrere mine egne modsætningsfyldte følelser: En vis opstemthed ved at se det forhadte tyske hovedkvarter blive ødelagt og samtidig se ulykkelige mennesker forsvinde i flammerne, det kunne være tyskere, det kunne være dan-

ske modstandsfolk, anbragt som »gidsler« øverst oppe. Nogle undslap på mirakuløs måde, andre omkom, blandt dem premierløjtnant Ole Stang, student fra skolen få år før. Eleverne måtte blive på skolen til langt ud på eftermiddagen, fordi der blev skudt over søen på langs ad Kampmannsgade. Omsider stilnede skydningen af, eleverne kunne komme hjem, og først da hørte vi om den

ulykke, der samtidig havde ramt den franske skole i Frederiksberg Allé.

Det var nu klart, at vi var i krigens sidste fase. Bortset fra visse faglokaler, kontor og lærerværelse var efterhånden alle lokaler beslaglagt. Undervisningen måtte foregå om eftermiddagen, bl.a. på Johannesskolen. Så kom endelig befrielsesdagen 5. maj, meddelt over radioen aftenen før. På selve dagen blev en af årets dimittender, Jørgen Widell, dræbt af en vildfarende kugle. Dette kunne rektor meddele ministeriet nogle dage efter, ligeledes at flere af dimittenderne i kortere eller længere tid havde forsømt undervisningen, fordi de måtte »leve under jorden«. Han ansøgte tillige om, at naturfag måtte udgå ved eksamen, fordi fagets lærer adjunkt Schiønning havde været i samme situation.

Der skulle gå tid, før skolen igen var tilbage i »fredstid«. Vi var fortsat henvist til skolegang om eftermiddagen på andre skoler, men endelig den 21. januar 46 kunne Sankt Jørgens Gymnasium vende hjem til sin egen nu istandsatte bygning. Dagen blev markeret med en mindehøjtidelighed og afsløring af en mindetavle over de af skolens tidligere elever, der døde under besættelsen. Siden har de følgende årgange af elever næsten daglig kunnet læse deres navne, også skolens allersidste elever. To faldt for en vildfarende kugle, fik en meningsløs død, andre to blev dræbt under forsøg på at hjælpe andre. De øvrige syv fik en død, der helt skal ses i lyset af deres indsats i modstandskampen. Alle fortjener de at blive husket også i dag.

Folmer Jensen





Cecilia Hjorth

Sankt Jørgens lukning

Hvordan vi oplevede det og hvad gik der forud

Under denne overskrift har vi opfordret implicerede parter til at give et bidrag til belysning af forholdene – hvordan man oplevede det – hvilke tanker man gjorde sig – i forbindelse med Sankt Jørgens Gymnasiums lukning. Følgende er blevet bedt om et indlæg: Eleverne, lærerne, rektor og borgmester.

Mandag den 21. maj 1990 vil blive husket af mange. Dagen før blev jeg ringet op af skoledirektøren ved 18-tiden og bedt om at møde i udvalgsværelse nr. 1 næste dag på Frederiksberg Rådhus. Om nogen dagsorden var der ikke tale, men der ville komme en skriftlig mødeindkaldelse med posten i morgen. Mødet skulle begynde kl. 11.

På mødet læste borgmester John Winther op af en pressemeddelelse, som ville blive offentliggjort kl. 12. Pressemeddelelsen omfattede de strukturændringer, der ville ske på Frederiksberg inden for folkeskoler, gymnasier, kurser og voksenundervisningen. Sankt Jørgens Gymnasium skulle lukkes den 1. august 1991.

Ca. 14 dage før havde skoledirektøren indkaldt og besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe til at komme med forslag til strukturtilpasninger på gymnasieområdet. Arbejdsgruppen skulle bestå af de tre gymnasierektorer, en medarbejder for hvert af gymnasierne samt repræsentanter for direktoratet. Mødet blev fastsat til den 22. maj. Ved mødet blev der ikke fremlagt *forslag* til strukturtilpasninger, det havde de konservative og SF med deres flertal i kommunalbestyrelsen afgjort og

meddelt dagen før. Til dette møde, hvor også lærerrådsformanden deltog, blev der rejst krav om, at opslåede stillinger ved de gymnasiale institutioner ikke blev besat, førend forholdene for lærerne på Sankt Jørgens Gymnasium var afklaret. Kravet blev imødekommet.

Allerede dagen efter mødtes på Sankt Jørgens Gymnasium de frederiksbergske rektorer + forstanderen for VUC, samt lærernes tillidsmand + elevrådsformanden og en repræsentant for 1.g-eleverne. To forhold skulle løses hurtigt. For det første: Hvor mange årgange skulle Sankt Jørgens Gymnasium have i skoleåret 90/91? Skulle der kun være 3.g-elever? og hvis det var tilfældet, hvem kunne så tage imod skolens nuværende 1.g-elever? og kunne de føres samlet videre på et gymnasium? og hvad med de »ufødte« – de kommende 1.g-elever? For det andet: Kunne vi få anbragt alle lærerne på de to andre frederiksbergske gymnasier? I princippet – ja, for ingen af os skulle afskedige lærere, tværtimod vi havde *alle* stillingsopslag, men hvad med lærernes fagkombinationer? passede de ind i de andre lærerkolleger? Mange spørgsmål skulle klares.

Fra »kontaktudvalget vedrørende optagelse i 1. gymnasieklasserne i det storkøbenhavnske område« fik vi ret hurtigt melding om, at de elever, der primært havde søgt Sankt Jørgen, og som skulle begynde hos os til august, ville blive fordelt på de andre frederiksbergske gymnasier. Det blev også ret hurtigt klart, at den bedste løsning for vores 1.g-elever, var at skifte skole med det samme, så

dan at eleverne havde 2 år på det gymnasium, der også skulle gøre dem til studenter. Resultatet blev, at Falkonergårdens Gymnasium kunne modtage de fire 1.g-klasser (2 sproglige og 2 matematiske). Eleverne kunne begynde i 2.g efter sommerferien og samlet blive studenter fra Falkonergården i sommeren 1992.

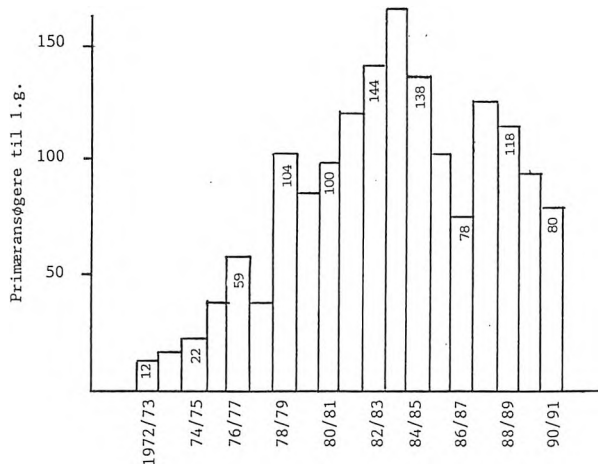
Af de »ufødte« kunne Frederiksberg Gymnasium tage de 2 matematiske og Falkonergården den ene sproglige klasse, der ellers skulle være begyndt hos os til august. Sankt Jørgen skulle i skoleåret 90/91 kun have sine fem 3.g-klasser og gøre dem til studenter i 1991 som de sidste.

Fordelingen af lærerne løstes efterhånden også – som det kan ses andetsteds i årsskriftet. Her vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke de frederiksbergske rektorer og forstanderen for VUC for deres indsats. Specielt en tak til Jannik Johansen og Walter Dalland, som trak det helt store læs. Det store tidskrævende arbejde var tilendebragt kort tid efter Grundlovsdagen.

Blev Sankt Jørgens Gymnasium nedlagt? sammenlagt med Falkonergårdens Gymnasium? eller sammenflettet med Falkonergården og Frederiksberg Gymnasium? Ja, vælg selv. Vores elever og lærerne blev godt modtaget på deres nye arbejdspladser – deres gamle gymnasium forsvandt den 1. august 1991.

J. Lumbye

P.S.: Ved mødet på Frederiksberg Rådhus den 21/5-90 fik vi en redegørelse for strukturændringerne på Frederiksberg, af Det Konservative Folkeparti og Socialistisk Folkeparti. Begrundelsen for nedlæggelsen var et kommende faldende elevtal på grund af fremtidige mindre årgange, samt at søgningen til skolen var faldende.



På figuren kan man se, hvor lille et søgetal vi havde i begyndelsen af 70'erne. Det skyldtes bl.a., at realafdelingen blev nedlagt, så vi ikke længere var selvforsynende med elever. Ligeledes var der uro i forbindelse med statsskolernes eventuelle

overgang til amtskommunerne. Det medførte, at den daværende formand for Frederiksbergs tekniske udvalg offentligt erklærede, at såfremt Frederiksberg Kommune skulle overtage Sankt Jørgens Gymnasium, ville man nedlægge skolen. Til alt held blev vi ikke overtaget den gang, og tilliden til skolens beståen kan aflæses på søgetallet for de kommende år.

Men op til kommunevalget i november 1985 optrådte nedlæggelsesrygterne igen. Denne gang i lokalpressen. Og nu havde Folketinget desværre vedtaget lov nr. 290 af 6. juni 1984: »Lov om amtskommuners overtagelse af visse statsskoler og -kurser m.v.«.

Vi blev ikke nedlagt den 1/1-1986, så søgetallet steg igen. Men ved det næste kommunevalg den 21. november 1989, blev nedlæggelsesrygterne mere aggressive. Så når man fra politisk side kunne bemærke, at ansøgertallet var for nedadgående, havde man selvfølgelig ret! Men *hvorfor* var det for nedadgående . . .!

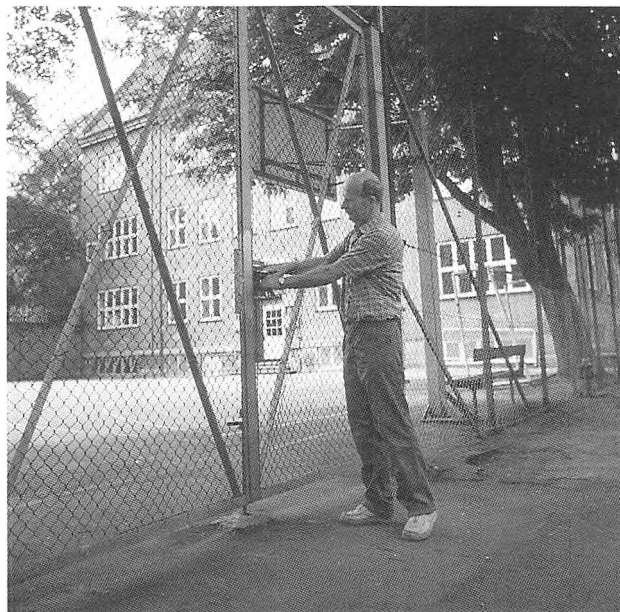
J. Lumbye



Martin Drews

Tanker om Sankt Jørgens Gymnasium

Foto: Peter Olsen



Mandag d. 21. maj begyndte som en ganske almindelig dag – bortset fra at 1.g'erne og 3.g'erne var holdt op, så jeg havde en dejlig, lang formiddag til at begynde at forberede min studentereksamen med de fransksproglige, der allerede skulle »op« d. 28.-29. maj. Min eneste undervisningstime, 5. time: 2gfr0 – veloplagte elever, god tekst – dejlig forårsstemning. Jeg gik ned ad trapperne fra 3. sal. Vi har mange, dejlige trapper på Sankt Jørgen – de er udmærkede til at holde én i form, til forskel fra de moderne étplansgymnasier, hvoraf jeg har kendt et par stykker fra min »karriere« i det nordjyske.

På første sal stod Minna, vor kontordame. Hun så lidt bekymret ud, så jeg sendte hende et stort smil for om muligt at få hendes sædvanlige ansigtsudtryk frem, men hun sagde: »Kirsten, du skal ikke smile, for vi skal lykkes – eller noget i den retning. Gå hen og se i dit postrum«.

På vej til postrummet gik jeg og forbandede det rygtesmederi, der har været i de sidste mange år om Sankt Jørgens fremtid. »Fama, malum qua non aliud velocius nullum.« (Vergil, Æneiden IV, 174: Rygtet, som snellere går end al ulykke i verden).

Rygter har det med at blive til virkelighed: En skolevejleder siger til en elev: »Du skal ikke søge Sankt Jørgen, for de skal nedlægges«. Unge mennesker møder andre unge – snakken går: »Guud nej, dér tør I da ikke søge ind«. Et voila!: Ansøgere til 3½ klasse, der bliver til 3. Det er det, der hedder et »søgemønster« i den pressemeddelelse, der ligger i mit postrum. Tænk, at man skal høre om sin skoles skæbne via en pressemeddelelse: »Den konservative gruppe og SF's gruppe i Frederiksberg Kommunalbestyrelse fremlægger i fællesskab forslag til en langsigtet planlægning af kommunens folke- og gymnasieskoler«. Jeg kommer til at tænke på GL-jubilæumsfesten på Frederiksberg, lørdag den 19. maj – kun 2 dage tidligere, hvor jeg i aftenens løb talte med folk fra både kurser og gymnasier. Da den tiende henkastede ét: »Nå, men det er jo jer, der skal nedlægges«, blev jeg aggressiv og spurgte, hvorfra han vidste det. Selvfølgelig var der intet svar på det, for det var jo rygtet, han kolporterede, men *nu* stod jeg med papiret i hånden – rygtet var blevet til sandhed.

Flere kolleger kommer til. Vi har folk, der har prøvet det før: Toftegård, Vallensbæk, Søborg, men de ser ikke ud, som om det kan blive en vane at se en skole smuldre bort, et lærerkollegium spredes.

Jeg foretrækker at gå hjem, da jeg ser tårer i nogle »tanters« øjne. Ja, hvad nu med »tanteklubben«? Vi havde lige haft møde – et godt møde, der cementerede det gode kammeratskab, fællesskab. Vi har i det hele taget et godt lærerkollegium uden skarpe kanter – vi er dygtige til at hjælpe og støtte hinanden: fagligt, kollegialt, socialt. Hvad med vores »grønne« udvalg, der var blevet nedsat i december efter temadagene om miljø

og miljøproblemer. Det er nået utroligt langt i bestræbelserne på at få omdannet Sankt Jørgen til et »grønt« gymnasium – vi har arkitektmodel og tilsagn om økonomisk støtte til projektet fra bl.a. Teknologisk Institut. Ak ja, men måske er det noget for Frederiksberg Studenterkursus, der åbenbart skal overtage bygningerne.

Det hjælper ikke at gå hjem. Telefonen gløder: Vi må gøre noget, handle – nej, ikke op på barrikaderne! Det nytter ikke noget! Kommunen fremlægger ingen løsningsmodel for, hvordan omstruktureringen skal foregå, så vi kan selv være den udfarende kraft.

Efter at have siddet ved telefonen et par timer begynder mine børn at blive ulykkelige: »Hvad sker der, Mor?« – »bliver du nu arbejdsløs?« Jeg stopper op og taler dem til ro: »Det ordner sig nok alt sammen – på den ene eller anden måde!« Inderst inde er jeg ikke alt for sikker: 2 af mine 3 fag har fået et ordentligt skud for boven med gymnasiereformen, men jeg prøver at virke overbevisende.

Der er hektisk aktivitet i de følgende dage, især i det udvidede forretningsudvalg, der arbejder meget hårdt for at få tingene til at falde på plads. Heldigvis er alle instanser velvilligt indstillede: skoledirektøren, rektorer og forstandere, tillidsfolk, GL-sagsbehandler og de skolepolitiske ordførere. Dette skal løses i fordragelighed. Alligevel har jeg og mine kolleger det ikke godt. Hos nogle giver det sig fysiske udslag: en slags knude i maven. Jeg prøver at sige til mig selv, at alt jo heller ikke er rosenrødt på Sankt Jørgen, og efter jeg er blevet enke, har jeg da flere gange tænkt på at søge »hjem« til Jylland, men dette her er noget andet. Dette er ikke frivilligt, dette er tvang, og det er en ubeskriveligt rædselsfuld fornemmelse at

være sat til salg: ikke som en person, men som en fagkombination.

Uvisheden er det værste – selvfølgelig skal ingen fastansatte fyres nu (og i en overskuelig fremtid). Det siger sig selv, for fag- og timefordelingen var lagt, og der var timer til alle + vore kvotaansatte. Sidstnævnte ser ud til at blive de virkelige tabere – efter de foreløbige meldinger, der udelukkende taler om fastansatte, men alle har mundkurv på – intet siver ud. I morgen, mandag den 11. juni ved vi forhåbentlig, om alt er faldet på plads. Farvel »tanteklub«, farvel Sankt Jørgen. Jeg tror, jeg kommer til at sove uroligt i nat, men jeg er blevet fatalistisk med årene. Man må tage, hvad skæbnen bringer!

Dette indlæg blev bragt i »Gymnasieskolen« den 21/6-90, og naturligvis *blev* ingen fyret, men arbejdsforholdene blev ikke lige gode for alle, og enkelte overvejer en pensionering fra skoleåret 1991-92.

For de fleste lærere har det været et vanskeligt år med skiftende arbejdspladser, og det tager på kræfterne at skulle afvikle en gammelkendt ar-

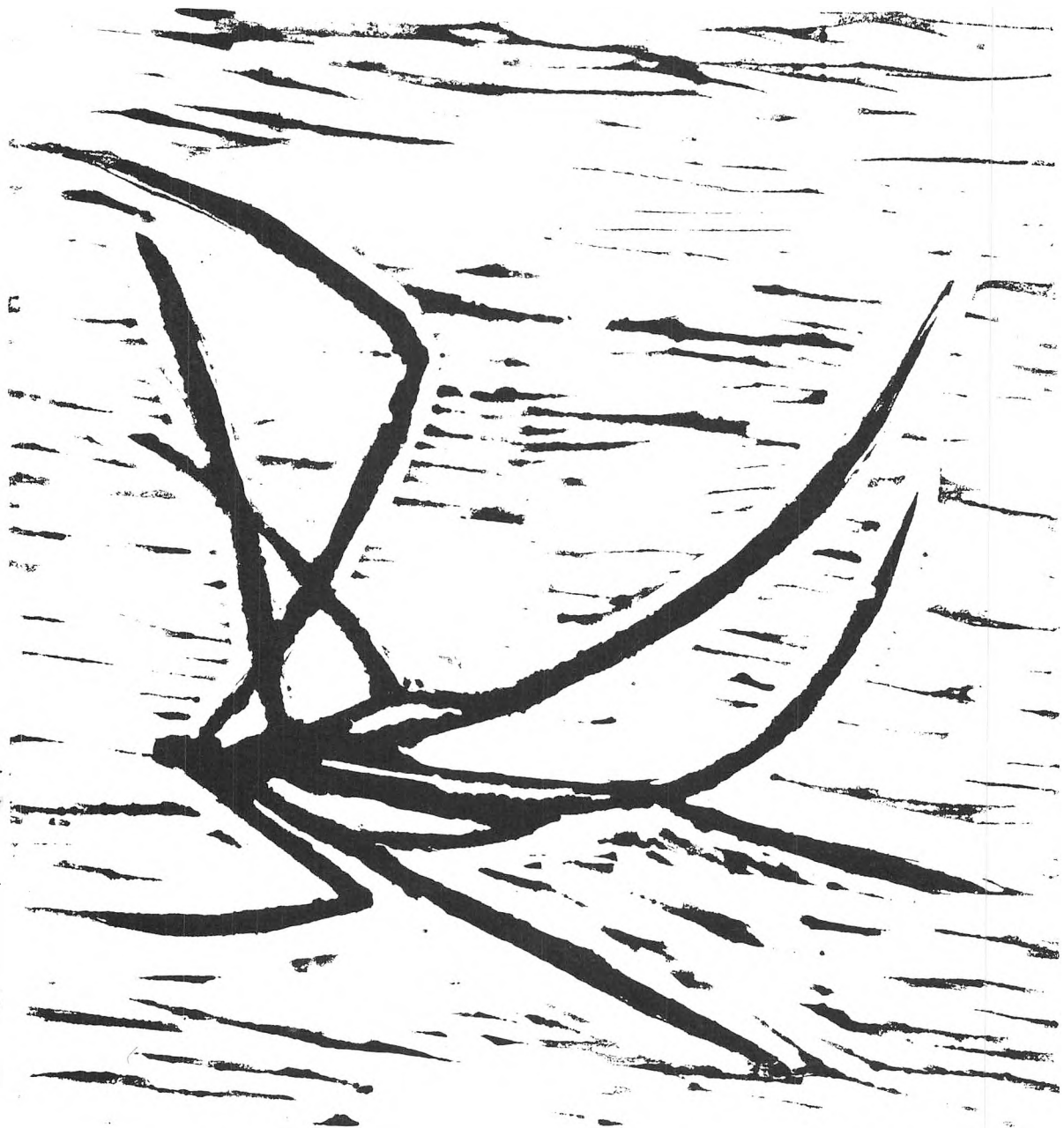
bejdsplads og integrere sig på en ny, men vi er blevet godt modtaget alle vegne.

Det har også været et svært år for vore fem 3.g-klasser, der har følt en stor tomhed, idet 85 elever ikke fylder noget i en bygning, beregnet til mindst 300 elever. Vi har prøvet at »forkæle« dem lidt med en elevstue med bløde sofaer, med bordtennis i festsalen og med en ekstra studierejse, der gik til Prag. Til festerne har vi inviteret de 2.g-elever, der havde deres første år på Sankt Jørgen. På den måde har 3.g'erne kunnet gense gamle venner og bekendte og følt sig mindre alene i verden.

For fremtiden vil Sankt Jørgen se uforandret ud udefra, men indvendig skal den bygges om til brug for Frederiksberg Studenterkursus – dette indebærer for eksempel, at der skal installeres en elevator. Gymnastiksalen skal indrettes til kantine, festsalen til lærerværelse, og biblioteket skal flyttes over i villaen. Alt dette er naturligvis noget, man kan vænne sig til, og jeg og mine 2 kolleger, der i dag er fastansat på studenterkurset, kan i hvert fald glæde os over at skulle blive i de bygninger, der engang var Gode Gamle Sankt Jørgen.

Kirsten Linnemann

Linn Hearnstein



Leve Øglen!

Nyheden kom som et chok for os alle, både lærere og elever. Selvom eleverne ikke havde helt den samme økonomiske og sociale tilknytning og afhængighed til skolen som mange lærere, var vi dog i høj grad berørte af situationen. Det drejede sig trods alt om vores uddannelse og eksamen, en eksamen der for manges vedkommende var afgørende for, hvad vi senere kunne studere. Derfor var det nødvendigt, at også vi elever hurtigt fik afklaret, hvilke muligheder der reelt var, og endelig hvordan vi bedst fik opfyldt vores mål.

Eftersom forslaget jo var fremsat af Det konservative Folkeparti og SF sammen, skønnede vi meget hurtigt, at en aktion mod selve lukningen ville være nytteløs. Derfor besluttede vi os for at arbejde for den bedst mulige luknings- og overførselsmodel for os elever. Vort håb var, at kommunalbestyrelsen ville lytte til os i stedet for blot at betragte os som et problem, der bare skulle løses på en eller anden måde.

Eleverne opstillede følgende krav til kommunalbestyrelsen:

- Alle elever skulle, uanset hvor de skulle studere, beholde deres vigtigste faglærere.

- De kommende 3.g'ere skulle have mulighed for at fuldføre studiet på Sankt Jørgens Gymnasium.
- De kommende 2.g'ere skulle overflyttes samlet til enten Frederiksberg eller Falkonergårdens Gymnasium.

Herefter gik vi til pressen med disse krav.

Til vores store glæde var der stor velvilje over for vore krav, både i kommunalbestyrelsen og i forvaltningen, hvor vi bl.a. var til møde med skoledirektøren på Frederiksberg.

Afslutningsvis må det siges, at vores taktik viste sig at være umådelig vellykket, idet alle vore krav blev opfyldt.

Selvom det selvfølgelig har været en sælsom oplevelse kun at være 3.g'ere på skolen i år, var det jo langt hen ad vejen et valg mellem to onder. Det tristeste er jo alt andet lige, at denne dejlige skole nu skal lukke.

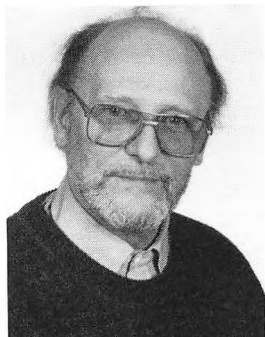
Leve Øglen!

Alexander Schultz
elevrådsformand 1989-90



Maria-Louise SIMONSEN
SE 29-11-90

Skolens personale



Knud Andersen
billedkunst
(Kunstakademiet)



Elisabeth Bloch
engelsk, fransk
(Falkonergården)



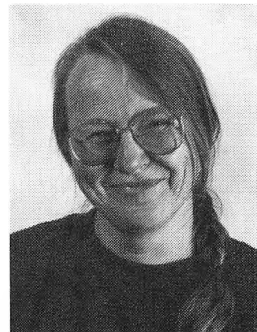
Ole Bom
engelsk, fransk
(Falkonergården)



Vibeke Due
historie, samfundsfag
(Falkonergården)



Kirsten Garm
matematik, fysik, naturfag
(Falkonergården)



Karen Hammer
biologi, geografi
(Frederiksberg HF kursus)



Lone Hummelshøj
fysik, matematik, naturfag
(Frederiksberg Gymnasium)



Ole Hummelshøj
matematik
(Frederiksberg Gymnasium)



Poul Husum
tysk, fransk
(Frederiksberg Gymnasium)



Anne Jelsø
historie, fransk, erhvervsøkonomi
(Frederiksberg Studenterkursus)



Karin Helmer Jensen
latin, oldtidskundskab
(Falkonergården)



Kenneth Jensen
samfundsfag, matematik
(VUC)



Marianne Jerslev
dansk, historie
(Frederiksberg Studenterkursus)



Merete Jørgensen
dansk, religion, film/TV
(Falkonergården)



Kim Kartholm
matematik, idræt
(Falkonergården)



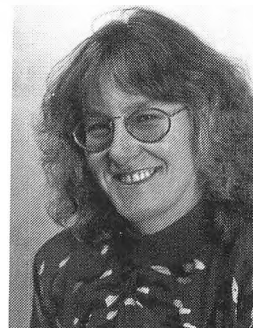
Hanne Knudby
tysk, engelsk
(Frederiksberg Studenterkursus)



G. Lauge Kristensen
fransk, dansk
(Pension)



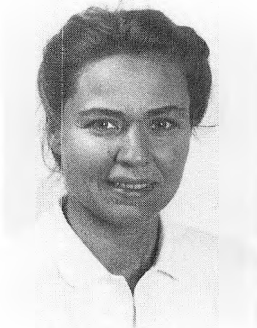
Elisabeth Kristiansson
dansk, idræt
(Frederiksberg Gymnasium)



Kirsten Linnemann
fransk, latin, oldtidskundskab
(Frederiksberg Studenterkursus)



Jørgen Lumbye
biologi, rektor
(Pension)



Karen Lundén
billedkunst
(Niels Steensens Gymnasium)



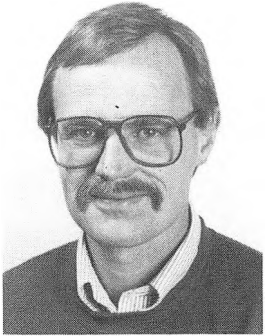
Bjarke Mandsbjerg
samfundsfag, historie
(Frederiksberg Gymnasium)



Pia Matson
engelsk, religion
(VUC)



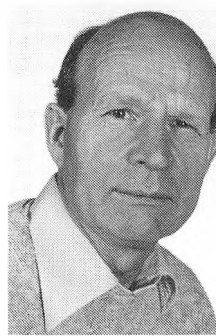
Lis-Marianne K. Mortensen
dansk, idræt
(Falkonergården)



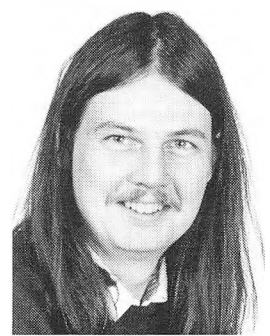
Klaus Møller
fransk, idræt
(Falkonergården)



Finn Ploug
dansk, idræt
(Frederiksberg HF kursus)



Jørgen Rasmussen
pedel
(Falkonergården)



Lars Rasmussen
kemi, fysik
(Falkonergården)



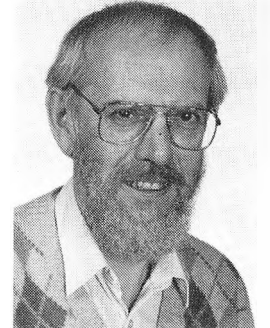
Ebba Scharling
tysk, fransk
(Falkonergården)



Erik Schmidt
musik, inspektør
(Pension)



Vagn Søndergaard
engelsk, fransk
(Frederiksberg Gymnasium)



Arne Sørensen
geografi, biologi
(Falkonergården)



Klaes Techau
biologi, idræt, teknikfag
(Frederiksberg Gymnasium)



Vibeke Thomsen
dansk, geografi
(Frederiksberg Gymnasium)



Else Volfgang
sekretær
(Selvstændig)



Minna Winkler
sekretær
(Frederiksberg Gymnasium)

H.M.-Fonden

I »Fundats for Henrik Madsen-Fondet ved Sankt Jørgens Gymnasium,« der første gang er aftrykt i skolens årsskrift fra 1934, står der i § 5: »Skulle St. Jørgens Gymnasium ophøre at bestaa, skal den til den Tid siddende Bestyrelse for Fondet træffe Bestemmelse om Fondets Anvendelse under størst mulig Hensyntagen til Formaalet med Fondets Opretholdelse og Grundsætningen i Fundatsens § 2, 2. Stk., saaledes at det stadig bevares som et selvstændigt Fond«.

Af forhandlingsprotokollen fremgår det, at det sidste bestyrelsesmøde blev afholdt i 1963, samt at referaterne efter 1943 – hvor forh. rektor Henrik Madsen deltog for sidste gang – er yderst sparsomme. Efter 1963 har HM-FONDEN som regel været et punkt på dagsordenen ved møderne i skolenævnet.

Ved det første bestyrelsesmøde den 12. december 1933 bliver forretningsordenen vedtaget. Man får samtidig at vide, at der er købt 3 kreditforeningsobligationer à 1000 kr. I 1935 bliver der købt 6 obligationer à 1000 kr., og i 1937 får man at vide, at Fondet råder over 12.227 kr. i obligationer og kontanter. Fra da af gøres der kun rede for hvad renterne bliver brugt til. Selv disse beskedne regnskabsoplysninger slutter brat i 1963. Først i 1975 bliver der ført et egentligt regnskab.

Forældrekrederen har igennem årene støttet HM-FONDEN, først som medlemmer i en forældreforening og siden med frivillige bidrag. Forældrene foreslog i 1975 at få skattemyndighederne til at anerkende bidragene som fradragsberettigede på selvangivelsen, i håb om at bidragene til fonden kunne blive større. Desværre fik vi af-

slag på vores ansøgning med den begrundelse, at formålet ikke var almennyttigt. Men fra da af blev der ført et almindeligt »husholdningsregnskab«, der klart viste Fondets beholdning pr. 31/12 samt indtægter og udgifter i årets løb.

Ved regnskabsafslutningen den 31/12-1990 var kapitalen på kr. 71.735,55 fordelt på obligationer (43.646,20 kr.), bankkonto (26.016,65 kr.) og girokonto (2.072,70 kr.).

I betragtning af, at Sankt Jørgens Gymnasium overførte sine 1.g-klasser til fortsættelse i 2.g på Falkonergårdens Gymnasium i skoleåret 1990/91, er det besluttet at overføre HM-FONDEN's midler hertil. Derfor glædede det mig også, at Henrik Madsens datter – forh. lektor Agnete Larsen – inden sin død i februar 1991, gav udtryk for glæde ved beslutningen, idet hun som lærerkandidat på Falkonergårdens Gymnasium havde befundet sig ualmindelig godt.

Den lille opfordring om støtte til HM-FONDEN på dens giro-konto nr. 5 52 02 90, som igennem mange år har stået i skolens årsskrift, skifter den 1. august 1991 adresse til: Sønderjyllands Allé 25, 2000 Frederiksberg.

J. Lumbye



Årsafslutning

Dimissionsfesten finder sted fredag den 21. juni kl. 10. Hertil indbydes elevernes forældre og andre, der måtte være interesserede.

Efter skolens farvel til de sidste studenter, vil der fra kl. 12-14 være afskedsreception.

Sankt Jørgens Gymnasium den 1. maj 1991.

J. Lumbye
J. Lumbye

Sankt Jørgens Gymnasium

Tilhørsforhold:

1889–1919: Privatskole.

1919–1985: Statsskole.

1986–1991: Frederiksberg Kommune.

Rektorer:

1893–1938: Henrik Madsen.

1938–1961: Peter Ilsøe.

1961–1970: F. T. Mouridsen.

1970–1991: J. Lumbye.

